

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

NOSTÀLGIA

Dijous passat, al caure la tarda per la Rambla d'Aragó, em topo de nassos amb un vell conegut que no veia en anys. Ens abracem. "Anem a prendre un cafè o un whisky, o tot plegat i xerrem", proposo. Ell és, era?, poetastre apàtrida amb sentit de l'humor i de l'amor a prova de dogmes. "Em perdonaràs, Marcel·lí, però m'esperen a l'Escorxador, i ja faig tard", talla. "On fas tard?", inquireixo. "Al recital de Poetes per la Llibertat", emfasitza. "¿Des de quan segueixes consignes?", replico sorprès. "No em matxaquis. No tinc ni puta idea de què va el recital. Però em fa sentir jove. Com quan a l'Esquella Teatre. Records? Adéu!", i em deixa, vist i no vist, amb la paraula a la boca. Vaig estar a punt de perseguir-lo fins l'Escorxador. Però ell corria veloç vers la llibertat. Com sigui que ja no persegueixo quimeres, vaig preferir entrar en una cafeteria a prendre'm un irlandès. Allí, entre la nata, el cafè, l'escuma i un rajolí de whisky explosiu no sé si de garrafa, vaig filosofar sobre el pas dels anys i de com ens manipula la irreductible vanitat. ¿Narcisos lletraferits fent la gara-gara al nacionalisme? En qualsevol cas, la tocatz i fuga del rejuenit company de l'Esquella, posa en solfa l'aluminosi galopant de la nostàlgia. Allò de l'enyorança d'un temps, d'un país i d'uns poetes vells que s'apliquen un *lifting* somiatruites.